

Madrid. Final de l'octubre passat. L'expresident de la Generalitat, Eduardo Zaplana, comparteix taula amb l'alcalde de Benidorm, Vicent Pérez Devesa, i amb la consellera de Cooperació, Gema Amor. L'alcalde diu que la consellera és la seua candidata per a presidir el partit i ser el nou reclam electoral. Zaplana dóna el vistiplau a una operació que l'ha enfrontat amb la seua família.

La consellera valenciana de Cooperació, Gema Amor (de cara) i Àngela Barceló (cunyada d'Eduardo Zaplana, se saluden instants després de saber-se que la primera -curiosament, la candidata que apadrinava l'exministre- havia estat elegida presidenta del PP de Benidorm.

CARLOS BRENDEL

Secrets de família

El passat 9 de febrer la consellera Amor, amb el suport de Pérez Devesa i d'Eduardo Zaplana, obtenia el 58% dels vots al congrés local, amb una participació rècord de vora 1.400 militants. Cara a cara hi havia la família de l'exministre, la seua cunyada Àngela Barceló, amb el suport del senador Miguel Barceló, sogre de Zaplana; la vella guàrdia del PP, i, coses de la vida, el president de la Generalitat, Francesc Camps, que ha aprofitat la crisi per guanyar un terreny inesperat en territori, fins ara, hostil. D'alguna manera, tots dos sectors han aconseguit el que volien. Els zaplanistes, amb menys vots dels que esperaven, mantenen un dels seus feus

irreductibles, i Camps assoleix suports i una quota de suport a Benidorm per negociar les llistes electorals. L'assemblea ha estat el punt i seguit d'una batalla que es reprendrà quan s'elaboren les candidatures.

La lluita pel control de l'organització i, en un futur no gaire llunyà, de la candidatura del PP de Benidorm per a les eleccions, ha reobert les velles ferides entre les dues grans famílies que sempre, al PP o amb altres sigles, s'han jugat el control del centre-dreta al municipi de la Marina Baixa. D'una banda, els partidaris de l'alcalde Pérez Devesa, i, de l'altra, la "vella guàrdia", encapçalada pel sogre de Zaplana. El futur del PP a Benidorm depèn d'ells dos i

del mateix Zaplana, que ha donat clar suport a Gema Amor i que, ment va ocupar el poder, va ser l'únic que unificava els personalismes del partit.

La malaltia de l'alcalde Pérez Devesa que ell mateix va fer pública abans de començar un plenari municipal a final del 2005, ha precipitat els esdeveniments i l'inici de la batalla. El passat octubre, la direcció provincial del PP amb el zaplanista José Joaquín Ripoll capdavant, va ajornar l'assemblea per la malaltia de l'alcalde. Una maniobra que atorgava als zaplanistes el marge suficient per perfilar la seua opció i plantar cara a Àngela Barceló.

Pocs dies després d'anunciar l'alcalde els seus problemes de salut, Ripoll enviava un missatge clar a la cunyada Zaplana: havia de retirar-se de la lluita per la presidència local del PP. Ella era la triada per l'aparell zaplanista a Alacant. La persona afortunada pertanyia a una altra administració: p

mer, assoliria la presidència local del PP; a continuació, encapçalaria la llista a l'alcaldia. No li van dir noms. Més o menys, per aquelles dates, es va produir la famosa reunió a Madrid.

Tant Pérez Devesa com Zaplana tenien raons de pes per donar l'alternativa a Gema Amor. El pare de l'actual consellera de Cooperació, José Amor, ha estat, des de fa anys, un dels homes de confiança de l'alcalde com a regidor –a les llistes del PDP, del CDS i del PP– i ara com a assessor municipal per a l'organització de grans concerts musicals, una de les vies de promoció turística de la ciutat més importants dels darrers anys. La presència de José Amor al govern local del PP sempre ha estat una quota personal de Pérez Devesa. La responsabilitat de Zaplana en l'ascens de la consellera Amor com a dirigent del PP ha estat cabdal. Va ser l'expressió de la Generalitat mateix qui va promoure una jove Gema Amor per di-

rigir la Societat Projectes Temàtics de la Comunitat Valenciana, SA.

Però, malgrat tenir en contra l'aparell zaplanista del PP a Alacant, Ángela Barceló va tirar avant. Va recollir vuit-centes signatures per forçar l'executiva provincial dels populars a convocar l'ajornat congrés local. La pressió i la batalla passà a ser pública, i el mateix senador Barceló no sols va reclamar la celebració de l'assemblea sinó que, fins i tot, va arribar a explicitar que l'antic cap del Consell i ell, en determinades qüestions, no hi estaven gens d'acord. Això va fer evident que Zaplana s'havia desmarcat definitivament del seu sogre per avalar l'opció de Gema Amor. Les diferències de família s'havien convertit, també, en divergències polítiques. Miguel Barceló arribà a referir-se a Ripoll com a “*jefe provincial*” en un remiscència clara d'etapes passades.

Ripoll, però, no cedí a les pressions i mantingué el calendari previst. Abans de Nadal, convocava per al 9 de febrer el congrés local de Benidorm, el darrer, llevat del d'Elx, que faltava per completar la renovació de les presidències del PP. Ángela Barceló ja havia anunciat oficialment la seua candidatura. Gema Amor no tardaria ni 48 hores des que Ripoll va avalar la celebració de l'assemblea local. Com era previsible, la pugna pel control del partit ha dividit un govern local i una organització que, fins ara, s'havia mantingut bastant cohesionada al voltant de Zaplana.

La consellera es presentà amb el suport de l'alcalde Pérez Devesa; dels seus dos regidors més pròxims, Salvador Moll i Miquel Llorca; dels delfins zaplanistes al consistori, José Ramón González, Toni Pérez i Ramón Campos; de Sebastián Fernández i Paco Saval, diputats provincials i homes de confiança de Joaquín Ripoll; de l'exconseller Fernando Modrego, i de l'antic director general de Grans Projectes, Gonzalo Morell, que fa unes setmanes fou rellevat després d'un evident enfrontament amb els campsistes. Aquell mateix dia, Ángela Barceló anava a un acte públic amb la regidora Carmen González i el secretari general del PP local, Manuel Agüera, que es negà a donar suport a l'opció d'Amor però que tampoc mai no ha dit de manera clara a qui votaria. També han estat al costat de Barceló una altra regidora, María José Camps, germana del conseller

d'Hisenda; el secretari autonòmic de Turisme, Macià Pérez Such, i el diputat en el Congrés i també família dels Barceló Francisco Murcia.

Des de Nadal, els actes de la campanya –plena d'acusacions mútues entre totes dues parts d'utilitzar els mitjans del partit, de l'administració i de pressions als militants– han protagonitzat la vida política de Benidorm.

A més, l'aval de Camps a Barceló ha estat explícit. És un secret a veus, dins dels cercles populars, els contactes que Ángela Barceló ha mantingut amb destacats membres de la direcció regional del PP. Però, a més d'això i dels elogis que el senador Barceló dedicà públicament a Francesc Camps, és més evident la implicació de Gerardo Camps, un dels pilars del Govern de la Generalitat, en alguns actes de la regidora, o la circular de la direcció autonòmica del PP, signada pel secretari d'Organització, Enrique Crespo, autoritzant Barceló a utilitzar els símbols del partit en la seua campanya després d'una denúncia presentada pels partidaris de Gema Amor. Tot aquest procés d'acostament entre el màxim dirigent del Consell i el sector d'Ángela Barceló tingué el punt culminant fa uns dies. Francesc Camps rebia el reconeixement d'Hosbec, la patronal hotelera de Benidorm. “President, que encara no t'he saludat. Moltes felicitats”, va dir Barceló a Camps, segellant un pacte fins fa poc impensable.

Zaplana, amb Amor. Si explícit ha estat Camps, també ho ha estat Zaplana. Al marge de la reunió de Madrid, l'exministre ha mostrat les seues preferències. La nit de Reis, el passat 5 de gener, un sopar organitzat per l'alcalde Pérez Devesa amb membres de la corporació municipal va convertir-se en una mena d'acte d'adhesió a la figura de l'antic president valencià.

Al restringit sopar va ser convidada Ángela Barceló, però també Gema Amor, al costat de la qual prengué lloc Zaplana en un signe clar de quina és la seua posició en aquest conflicte local. La posició del portaveu del PP al Congrés, però, no l'ha entesa ni tan sols la seua dona. De fet, Rosa Barceló, esposa de Zaplana, ocupava la primera cadira de l'acte amb el qual la seua germana Ángela iniciava la seua cursa cap a la direcció del PP de Benidorm. Tant és

així que Rosa Barceló va acudir a votar per la seua germana acompanyada de les seues cunyades, germanes de Zaplana. Era la prova de nou de la lluita originada en el si de la família amb més poder polític de Benidorm, bona mostra del canvi de rumb de Zaplana. Ni Barceló ni Pérez Devesa no s'han mogut. Són on eren. És l'excav del Consell qui ha passat d'un costat a l'altre.

En aquest escenari, la direcció provincial del PP, amb Ripoll al capdavant, buscà, fins al darrer moment, un acord que evitara l'enfrontament en les urnes i no sumar una nova lluita interna a les d'Oriola, Novelda, Dénia, Alacant o Elx..., però també per tractar que, en cas que s'haguera produït una victòria d'Àngela Barceló, la disputa no afectara la cúpula alacantina popular. Totes dues candidates anaren fins al final i, malgrat el resultat, la tensió no va minvar. Ni de lluny. Àngela Barceló va denunciar l'acció de l'aparell zaplanista de l'executiva del PP a les comarques d'Alacant.

L'assemblea ha obert un nou panorama al PP de Benidorm, que es complicarà més amb la confecció de la llista municipal. És gairebé segur que la nova executiva local i que la direcció provincial propose la consellera Amor com a aspirant a l'alcaldia, però falta veure si aquesta decisió serà acceptada per la cúpula autonòmica dels populars, que,

Zaplana amb la seua dona, Rosa Barceló, en un míting el 1999. Acompanyada de les germanes de Zaplana, Rosa Barceló va acudir a votar la seua germana, que va caure davant Gemà Amor.

formalment, té la darrera paraula sobre les llistes dels municipis de més de 20.000 habitants.

L'endemà de la votació a Benidorm hi havia ple del Govern valencià. Camps, com si no haguera passat res, ni tan sols

va felicitar la seua consellera Amor. Ara només cal saber si li donarà suport com a candidata a l'alcaldia. Una no lluita per a quan passe l'estiu.

Pere R. Fernàndez

Vora vora

Joan Marí

'Portmany', l'èxtasi

La primera vegada que vaig veure els dibuixos d'Antoni Marí Ribas *Portmany* (1906-1974) va ser en un catàleg. Jo devia tenir uns tretze o catorze anys; en feia tres o quatre que el genial dibuixant eivissenc havia mort. Vaig quedar fascinat, més encara quan vaig saber que aquella extraordinària gestualitat s'expressava a través d'un tros de canya banyat en tinta xinesa. Fa un parell d'anys vaig fer aturada a Eivissa per compartir un bon arròs amb l'amic pintor i poeta Josep Marí i per visitar la seva casa-taller. I allà vaig veure per primera vegada uns dibuixos originals de Portmany i la fascinació es va fer emoció. Emotivitat que s'ha esdevingut neguit des que sé de l'exposició antològica que prepara el Museu d'Art Contemporani d'Eivissa (MACE) per al proper octubre en el marc de la celebració de l'Any Portmany que promou l'Ajuntament d'Eivissa amb motiu del cente-

nari del naixement de l'artista. El programa d'activitats de l'homenatge és molt lloable (www.eivissa.es) i el MACE ha dedicat tota la partida d'adquisició d'obres del 2005 a comprar trets i dibuixos de Marí Ribas. Qualsevol país se sentiria orgullós d'un artista de la categoria de Portmany i bé estar respectar l'esperit humilíssim de l'home, però és una llàstima que tot que com un localisme eivissenc i que la Conselleria de Cultura del Govern Balear no hi contribueixi amb alguna aportació a l'alcada de la seva universalitat, com per exemple la reedició de l'excel·lent estudi que Daniel Giralt-Miracle li va dedicar el 194 (traduint-lo al català i a l'anglès) i l'adquisició de part de la seva obra dispersa. Visitaré Eivissa l'octubre per veure l'antològica de Portmany i el meu neguit deixarà lloc a l'èxtasi, que m'emportaré en forma de catàleg per continuar alimentant aquella juvenívola fascinació.

joan_mari@hotmail.co